

VIRÁGVASÁRNAPTÓL NAGYPÉNTEKIG...

Jézus követése nagyszerű dolog – gondolják, gondolták sokan. Azonban Jézus útja rendkívül változatos, de nagyon határozott célú volt. Amikor a csodák történtek, amikor a gyógyulások, a halottak feltámasztása tartotta izgalomba az embereket, akkor nagyon népszerű dolog lehetett a nagy tanító követőjének lenni. Ezeket látva, sokan vágyakoztak arra, hogy vele mehessenek, hogy közelébe legyenek.

A Krisztus követésének csúcspontja a Jeruzsálemi bevonulás volt. A csoda tévén, az emberek királynak kiáltották ki! Talán arra gondoltak, hogy ilyen királyra van szükségünk, aki ha betegek vagyunk, akkor meggyógyít, ha elfogyott a kenyérünk, akkor megsokasítja, ha vihar van, akkor lecsendesíti...

Egy ilyen embert támogatni, követni kell! De ezzel nem Jézus királyságával, útjával értettek egyet, hanem az emberek saját elképzelésüket akarták rákényszeríteni Krisztusra! De nagyon érdekes, hogy ettől a ponttól kezdve a Krisztust követők száma folyamatosan csökkent.

A templomhoz érve az emberek megdöbbenve látták, hogy Jézus korbácsot fon, és elkezd takarítani. Ki ez, hogy mer ilyet tenni? – kérdezték az emberek. Az eddig megszokott dolgokat „rendet” felborítja – de milyen jögről? Talán gondolták: nekünk csak a csodákra, az áldásokra, jólétre van szükségünk. Ezeket látva csökken a népszerűség, kevesebb a támogatója – talán úgy gondoltok, nekünk nem olyan ember kell, akinek saját akarata, tervei vannak, majd mi megmondjuk, mit kell tenni – de az, amit ez a Jézus tesz, az már sok...

A következő hely az utolsó vacsora. Már csak a 12 tanítvány van jelen. Itt válik kézzelfoghatóvá a tanítványok számára, hogy közülük egy elárulja, elhagyja a mestert. A közvetlen közelében is csökken a megértés, a követési szándék...

A Gecsemáné kertbe már csak 11 tanítvány kíséri Jézus Krisztust.

Jézus nehéz pillanatai között, amikor világban neinek terhét hordozva sírt és imádkozott, és ebben a nehéz helyzetben már csak három tanítvány volt vele. Nincs tömeg, nincs ujjongás, hozsánna, segítőkész. Csak három tanítvány. Ez a három ember sem tudott helyt állni – elaludtak. Amikor Júdás megérkezik a katonákkal, akkor életüket mentve, szétfut a megmaradt néhány tanítvány is.

A főpap udvarába már csak Péter bujkál, figyelve Jézust. Ott Péter is megfutamodott, megtagadta Mesterét!

A Golgota hegyén már nincs senki Jézus mellett, aki támogatná.

Oly annyira egyedül volt az Isten egyszülött fia, hogy így kiált fel: „ÉN ISTENEM, ÉN ISTENEM, MIÉRT HAGYTÁL EL ENGEM...” – ennyire egyedül maradt!

A legnagyobb terhek viselése közben nem maradt senki a nagy tömegek közül a meggyógyultak közül, aki ott lett volna a Mester mellett.

TE MEDDIG KISÉRTED VAGY KISÉRED EL T? Addig, amíg a dolgok úgy alakulnak, ahogyan tervezted, ahogyan kéred az Istent, hogy adja meg, de ha más az Isten akarata, mint a tied, akkor mi történik? Kitartasz mellette, átgondolod a Jézus követését, felülbírárod a döntésedet, talán más után nézel, akit követhetnél? Vagy kész vagy, akkor is kitartani mellette, ha már mindenki feladta, ha mindenki azt mondja – ez már túl sok, ezt nem kell annyira komolyan venni... Vagy talán könnyebb megfogadni Jób feleségének tanácsát: „Átkozd meg az Istent és halj meg.” Legyen már vége, elegendem van...

A hozsannától a „Golgotáig” is légy kitartó Jézus Krisztus mellett, mert a golgotán nem ért véget a történet, hiszen ezt követte a HÚSVÉT!

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, és ezt mondta nekik: „Menjetek az elttetek fekvőfaluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: „Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és szamáron ülve, igavonó állat csikóján.” A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felső ruhájukat, Jézus pedig ráült. A sokaság legnagyobb része az útra terítette felső ruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. Az elttetek és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.” Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: „Ki ez?”. A sokaság ezt mondta: „Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.” Azután bement Jézus a templomba, és kiütötte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felborította, és ezt mondta nekik: „Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek.” Máté evangéliuma 21.1-13.

Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Máté evangéliuma 27.45-46.